

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618010564
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5618010564.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 21. mája 2020 prejednal odvolanie podané obžalovaným C. A. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3T/126/2018 z 11.9.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/126/2018 z 11.9.2019.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného C. A., nar. X.X.XXXX v F., trvale bytom U. Y.
XXXX/X, C.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 13.4.2018 asi o 23.00 hod. na schodisku podniku Tatra Line na Demänovskej ceste č. 8 v Liptovskom Mikuláši udrel najmenej jedenkrát rukou (dlaňou) o slabšej až stredne silnej intenzite do tváre Ing. T. Y. a následne ho chytil pod krkom a pritlačil ho o stenu, čím mu spôsobil odreniny hlavy v temnej oblasti, podvrtnutie v pravom čelustnom kĺbe a stav po úraze hlavy s vegetatívnym doprovodom, čo ho obmedzovalo v obvyklom spôsobe života po dobu do šesť dní,

t e d a

dopustil sa fyzicky a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

č í m s p á c h a l

prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 300,- (tristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu súd u s t a n o v u j e pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 3 (tri) mesiace.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/126/2018 z 11.9.2019, bol obžalovaný C. A. uznávaný za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 13.4.2018 asi o 23:00 hod. na schodisku podniku Tatra Line na Demänovskej ceste č. 8 v Liptovskom Mikuláši opakovane udrel päťami obidvoch rúk do tváre Ing. T. Y. a následne ho chytil pod krkom a pritlačil ho o stenu, čím mu spôsobil odreniny hlavy v temnej oblasti, podvrtnutie v pravom čelustnom kĺbe a stav po úraze hlavy s vegetatívnym doprovodom, čo ho obmedzovalo v obvyklom spôsobe života po dobu do 6 dní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 364 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 300,- EUR. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že napadnutý rozsudok nie je založený na zásade „in dubio pro reo“. Súd prvého stupňa totiž výhradne uveril tvrdeniam poškodeného, ako aj svedkyň vypovedajúcich v jeho prospech. Na základe vykonaných dôkazov však verziu priebehu skutku tvrdenú obžalovaným, podporenú svedeckou výpoveďou Ing. C. Q. a neodporujúcu znaleckému posudku MUDr. Obtuloviča PhD., nemožno jednoznačne a bez pochybností vylúčiť. Obhajobu obžalovaného v podstate nevylučujú ani v trestnom konaní vypočuté svedkyne, pretože tieto bezprostredný začiatok a teda príčinu konfliktu nevideli a nevnímali a vypovedali len o následnom konaní obžalovaného, ktoré z ich neúplného pohľadu mohli vnímať ako útok, hoci fakticky išlo o obranu proti predchádzajúcemu útoku zo strany poškodeného. Obžalovaný nespochybňoval, že dňa 13.4.2018 asi o 23:00 hod. na schodisku podniku Tatra Line na Demänovskej ceste č. 8 v Liptovskom Mikuláši došlo medzi ním a poškodeným ku fyzickému konfliktu, pri ktorom poškodený mohol utrpieť aj drobné poranenie, ale obhajuje sa tým, že konal v sebaobrane, ktorá nevybočila z medzí nutnej obrany podľa § 25 Tr. zák. Obžalovaný popisoval priebeh skutku stále rovnako. Bol to práve poškodený, ktorý svoje výpovede menil a prispôboval aktuálnej dôkaznej situácii. Poškodený v prípravnom konaní uvádzal, že obžalovaný ho nenapadol fackami, ale päťami a údery síce nepočítal, ale mohlo ich byť do desať. Až keď znalec z odboru zdravotníctva MUDr. Miroslav Obtulovič, PhD. v znaleckom posudku č. 32/2018 vylúčil údery päťou a uvádzal len jeden úder dlaňou ruky o slabšej až strednej intenzite, tak na hlavnom pojednávaní si poškodený už počet úderov nepamätal a neuvádzal, že išlo o údery päťou. Taktiež je zaujímavé, že pri lekárskom vyšetrení na druhý deň po incidente, ako aj pri zdokumentovaní poranení poškodeného lekárkou dňa 26.4.2018 sa objavovali aj zlomeniny nosových kostí. Až keď znalec MUDr. Obtulovič vylúčil akékoľvek poranenie v oblasti nosa poškodeného, tak tento na hlavnom pojednávaní uviedol, že nos ho nebolel. Obhajoba si uvedomuje, že predmetom trestného konania nie je trestný čin ublíženia na zdraví, avšak to nemení nič na tom, že poškodený svoje výpovede prispôboval aktuálnemu dôkaznému stavu, čím je spochybnená ich vierohodnosť. Taktiež hoci svedkyňa E. L. v prípravnom konaní tvrdila, že videla údery obžalovaného proti poškodenému, tak na hlavnom pojednávaní vypovedala, že tieto údery nevidela. Aj napriek snahe prokurátora o odstránenie tohto rozporu v jej výpovediach k ich odstráneniu v neprospech obžalovaného nedošlo. Svedkyňa totiž tento rozpor odstránila tak, že pokiaľ aj v prípravnom konaní o úderoch hovorila, tak išlo len o jej úsudok, nie o fakt. Názoru, že obžalovaný čakal na obžalovaného, aby ho mohol fyzicky napadnúť, odporuje fakt, že pri konflikte mu spadli okuliare, čo potvrdila aj svedkyňa R. A.. Nie je logické, aby si obžalovaný pred pripravovaným fyzickým útokom okuliare nezložil, najmä keď nie je odkázaný na ich sústavné používanie a ani ich stále nenosí. Pokiaľ bolo konštatované, že obžalovaný mal motív napadnúť poškodeného, tak rovnaký motív mal aj poškodený, ktorého ako aj jeho priateľku Mgr. Y. V., mal obžalovaný podľa ich výpovedí rôznou formou prenasledovať. Vzhľadom na okolnosti prípadu však k predmetnému konfliktu mohlo dôjsť len v dôsledku náhody bez toho, aby sa ktorýkoľvek z jeho aktérov naň pripravoval. Mohlo ísť len o moment prekvapenia vzniknutý tým, že poškodený stál nečakane zoči voči obžalovanému, čo vyhodnotil ako pripravovaný útok z jeho strany. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože za danej dôkaznej situácie nemožno uznať obžalovaného za vinného zo súdeného trestného činu výtržníctva.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu

predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnúť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného C. A. je čiastočne dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal (no s odlišným priebehom) a že ho spáchal obžalovaný C. A.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obžalovaný popieral, že by sa skutok, ktorý mu je kladený za vinu mal udiať tak, ako je popísané v obžalobe a za prvotný dôvod vzniku fyzického stretu medzi ním a poškodeným označoval práve poškodeného s tým, že poškodený ho napadol kopnutím ako prvý a on sa jeho napadnutiu len bránil, jeho obhajobná verzia nebola preukázaná vykonaným dokazovaním. Zo spáchania skutku je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou poškodeného Ing. T. Y., ktorý popísal, čo presne predchádzalo samotnému skutku a čím sa celý konflikt začal. Poškodený jasne a zhodne pri všetkých svojich výpovediach uvádzal okolnosti skutku, teda, že pri odchode z podniku Tatrálne v Demänovej, kde v skupinke troch osôb išiel ako prvý, pri schádzaní na poslednú časť schodov, spoza rohu vyšiel obžalovaný, ktorý na neho zaútočil bez výstrahy tak, že ho chytil pravdepodobne ľavou rukou pod krkom a pravou rukou zovretou v päšť ho niekoľkokrát udrel do oblasti tváre, do brady, nosa a viac menej všade na tvár. Na čo poškodený reagoval tak, že sa začal brániť a obžalovaného ľavou rukou chytil pod krkom, a tiež ho začal udierať pravou rukou do oblasti tváre. Následne ho obžalovaný pritlačil o stenu, o ktorú si poškodený udrel temeno hlavy. Obaja sa potom držali pod krkom a vymieňali si údery. Keď sa mu podarilo oboma rukami chytiť ľavú ruku obžalovaného a vytočiť mu ju, aby ukončil jeho údery, poškodenému sa podarilo vyšmyknúť a utiecť vonku do privolaného taxíka, čím sa celý incident skončil.

S jeho výpoveďami z prípravného konania aj z hlavného pojednávania korešpondujú výpovede svedkyne E. L. a aj výpovede svedkyne R. A., ktoré boli očitými svedkami skutku. Obe svedkyne, hoci každá bola schopná popísať skutkový dej v rôznej miere podrobností (L. detailnejšie, A. len útržkovite), jednoznačne a presvedčivo potvrdili, že útočníkom a hlavným iniciátorom fyzického napadnutia bol práve obžalovaný, ktorý napadol poškodeného. Konkrétne svedkyňa L. vypovedala, že keď Y. zabočil na podeste smerom doprava, tak ho späť odrazil úder C. A.. Tento úder smeroval do hornej časti

tela. Na hlavnom pojednávaní síce uviedla, že údery nevidela, avšak pri vysvetľovaní rozporov v jej výpovediach priznala, že ju k takému konštatovaniu viedol odstup času a následne vypovedala, že pri tejto fyzickej potýčke došlo k niekoľkým úderom zo strany obžalovaného na poškodeného, ich počet uviesť nevedela, hoci sa jej na to pýtal už policajt pri predchádzajúcom výsluchu. Aj svedkyňa R. A. ako útočníka presvedčivo identifikovala obžalovaného tak, že tento vyšiel zo spodnej časti schodiska a zaútočil na Y. tým, že ho chytil za bundu a natlačil ho o stenu, následne medzi sebou zápasili. Nevedela sa však podrobnejšie vyjadriť ako prebiehal celý konflikt, pretože bola šokovaná a určite odvrátila tvár. V závere však pripustila, že videla úder od obžalovaného poškodenému.

Ak pri výpovediach svedkov vypovedajúcich zhodne s výpoveďou poškodeného a usvedčujúcich obžalovaného z jeho protiprávneho konania, boli zistené odlišnosti, neboli to zásadné rozpory, ktoré by sa buď nepodarilo odstrániť alebo by išlo o rozdiely v podstatných okolnostiach, pre ktoré by ich mohol súd vyhodnotiť ako nepresvedčivé a nedôveryhodné výpovede ako celok. Ich výpovede preukazujú objektívne fakty potvrdené aj lekáorskými správami a znaleckým posudkom ohľadne zranení poškodeného, preto súd nemal dôvod im neveriť. Títo svedkovia zhodne popísali priebeh skutku aj pri vykonávaní previerok ich výpovedí na mieste činu. Tvrdenia poškodeného a svedkýň o mechanizme vzniku zranení, sú potvrdené lekáorskými ambulantnými správami a najmä znaleckým posudkom, ktorý bol vypracovaný na podklade výpovedí všetkých osôb zúčastnených na skutku a zdravotnej dokumentácie poškodeného.

Znalec z odboru zdravotníctva konštatoval, že zranenia, ktoré boli zistené vyšetreniami - pri podvrtnutí pravého čeľustného kĺbu zodpovedajú mechanizmu pôsobenia priameho a tupého násillia do pravej tvárovej oblasti alebo dolnej čeľuste, odreniny hlavy v temennej oblasti a stav po úraze hlavy zodpovedajú účinku priameho a tupého násillia do záhlavovej časti, kde po náraze o drsný povrch steny a omietky došlo k poškodeniu povrchových vrstiev kože následkom odretia, tieto boli poškodenému spôsobené v príčinnej súvislosti so skutkom zo dňa 13. 4. 2018, mohlo k nim dôjsť tak, ako uvádza poškodený, zodpovedalo im obmedzenie v obvyklom spôsobe života poškodeného po dobu najviac 6 dní a tieto možno na základe vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností pričítať konaniu obžalovaného C. A..

Obžalovaný aj svedok Q. poukazovali na skutočnosť, že z poškodeného cítili alkohol, čo malo byť dôvodom jeho údajného napadnutia. Požitie alkoholu v určitej miere (1 miešaný drink a 2 whisky) nepopieral ani samotný poškodený. Žiadna zo svedkýň, ktoré s ním v inkriminovaný večer sedeli v bare však nepotvrdili ani nadmerné požitie alkoholu poškodeným, ani agresívny charakter jeho povahy. Zaujímavým je napríklad tvrdenie svedka Q., že „z Y. bolo cítiť alkohol“ najmä za situácie, keď po schodoch šiel za skupinou troch osôb ako posledný, počas konfliktu sa k poškodenému nepriblížil (nerozbraňoval obžalovaného a poškodeného), mal sa venovať svedkyniam a po skončení útoku poškodený ušiel do taxíka, je zrejmé, že takéto tvrdenie prevzal z výpovede obžalovaného. Motív, ktorý viedol obžalovaného k spáchaniu skutku je zřejmý a jasný z výpovede poškodeného a svedkýň, ktorí všetci zhodne vypovedali, že medzi poškodeným a obžalovaným existovala nevraživosť kvôli družke obžalovaného Y. V., ktorá sa kamarátila a stretávala s poškodeným. Rovnako popísali aj to, že poškodený sa stretnutiu s obžalovaným vyhýbal, tento ho sledoval (obchádzal okolie jeho domu), poslal mu najmenej jednu nevráživú SMS-ku, dokonca vyslovili podozrenie, že poškodeného si obžalovaný „počkal za rohom“ pri opúšťaní baru a nevypovedané záležitosti (sám pripustil, že sa s poškodeným rozprávať chcel, ale ten sa mu vyhýbal) si s ním išiel vyriešiť fyzickým spôsobom. U poškodeného absentuje motív, pre ktorý by mal práve on napadnúť obžalovaného a z výpovede svedkyne R. A. vyplýva tiež, že poškodený sa obžalovaného skôr obával, než by mal hľadať možnosti na fyzický stret s obžalovaným a napadnúť ho ako prvý.

Výpoveď svedka Ing. C. Q. súd zhodnotil ako tendenčnú, so snahou napomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti za skutok, pretože jeho výpoveď nekorešponduje so zraneniami, ktoré utrpel poškodený a sú aj v zřejmom rozpore s ďalšími dôkazmi, a to znaleckým posudkom a výpoveďami poškodeného a svedkýň. Na základe vykonaných previerok na mieste činu, zabezpečenej fotodokumentácie v kontexte s výpoveďami svedkýň nie je reálne možné, aby svedok videl viac než svedkyne, ktoré išli pred ním a bránili mu vo výhľade, v ktorom mu bránila aj stena z pevného materiálu, ktorá oddeľovala priestor podesty od schodiska. Verziu obžalovaného a svedka Q. o prvotnom kopnutí poškodeného do nôh obžalovaného, ktoré malo konflikt vyvolať, vyvracia previerka výpovede poškodeného na mieste činu v spojení s fotodokumentáciou, z ktorej vyplýva (foto č. 5), že by poškodený

musel obžalovaného kopnúť v podstate za roh steny z nepriehľadného materiálu. Z previerok na mieste činu s obžalovaným a svedkom Q. napokon vyplýva, že títo situovali celý priebeh skutku do iných priestorov podesty (na pravú stranu), než ho situovali poškodený a svedkyňa L. (na ľavú stranu).

Z výpovedí poškodeného Ing. T. Y. a svedkýň prítomných skutku E. L. a R. A. mal súd preukázané, že osobou, ktorá fyzicky napadla poškodeného a spôsobila mu svojim konaním zranenia s obmedzením obvyklého spôsobu života poškodeného po dobu menej ako 6 dní, bol práve obžalovaný C. A. a nepochybne sa tak stalo na priestranstve, ktoré má charakter miesta verejnosti prístupného (prístupová chodba a schodisko vedúce k reštauračnému, resp. pohostinskému zariadeniu)".

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu vecí a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že

- a/ napadne iného,
- b/ hanobí štátny symbol,
- c/ hanobí historickú alebo kultúrnu pamiatku,
- d/ hrubým spôsobom ruší zhromaždenie občanov alebo priebeh športového alebo kultúrneho podujatia, alebo
- e/ vyvoláva verejné pohoršenie vykonávaním pohlavného styku alebo vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu alebo iných patologických sexuálnych praktík.

Podľa tohto ustanovenia sa postihuje hrubá neslušnosť alebo výtržnosť páchaná verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom.

Objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný pokoj a poriadok. Spravidla sú ale výtržníctvom ohrozované aj ďalšie chránené záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť, morálka, dôstojnosť ľudí a pod. (tzv. sekundárny objekt).

Objektívna stránka trestného činu spočíva v konaní páchatel'a, ktoré môže mať dve formy, a to hrubú neslušnosť alebo výtržnosť, ktorej sa páchatel' dopustí verbálne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti (konkrétne konanie páchatel'a môže pritom napĺňať i obe tieto formy).

Hrubou neslušnosťou sa rozumie konanie, ktorým sa hrubým spôsobom porušujú pravidlá občianskeho spoluzitia a zásady občianskej morálky (ide napr. o hanobenie historickej alebo kultúrnej pamiatky, hrubé rušenie zhromaždenia občanov, prípadne hrubé útoky na česť a vážnosť občana). Zo slov hrubá neslušnosť plynie, že musí ísť o závažnejšiu neslušnosť priečiacu sa pravidlám občianskeho spoluzitia a zásadám občianskej morálky. Hrubý charakter neslušnosti nemožno odvodzovať len z charakteru

osobnosti páchatel'a a jeho pohnútky, ale je potrebné hodnotiť napr. aj vlastný prejav páchatel'a, a to i vo vzťahu k prostrediu, kde k nemu došlo.

Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok, pričom je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spoluzítia. Je to na rozdiel od hrubej neslušnosti spravidla fyzické alebo psychické násilie, ktoré je namierené proti osobám i veciam. Ide o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Avšak každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel' dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nemusí naplňovať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák.

Pri posudzovaní činov výtržníckej povahy je nutné z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 Tr. zák. najmä:

- a) prihliadnuť na intenzitu, rysy a priebeh útoku (slovné či iné, nebezpečné prejavy),
- b) posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (na pracovisku, na ulici, na parkovisku, v reštaurácii, na zhromaždení občanov, ďalej denná či nočná doba, počet páchatel'ov),
- c) zisťovať pohnútku činu (arogancia voči ostatným občanom, vyprovokovanie),
- d) zhodnotiť následky (poranenie osôb, poškodenie vecí),
- e) zhodnotiť osobu páchatel'a (doterajší spôsob života, povahové vlastnosti, kriminálna minulosť).

Miestom verejnosti prístupnom sa pritom rozumie každé miesto, na ktoré má prístup širší okruh ľudí individuálne neurčených (otvorený aj uzavretý priestor), takže hrubá neslušnosť alebo výtržnosť by mohla byť postrehnutá viacerými ľuďmi, ktorí tam však v dobe činu nemusia byť. Nemusí ísť o miesto prístupné komukoľvek, stačí, že ide o miesto prístupné, aj keď len niektorým osobám. Miestom verejnosti prístupnom nie je súkromný byt ani iné priestory, ktoré nie sú voľne prístupné verejnosti, a to ani vtedy, ak je možno výtržnícky prejav (napr. otvoreným oknom) vidieť a počuť. Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatel'a, i keď miesto činu nie je priamo verejnosti prístupné (napr. je za plotom, na lešení).

Nadriadený súd uzatvára, že k tomu, aby bol spáchaný trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm.

a) Tr. zák. tak, že sa páchatel' dopustí výtržnosti tým, že napadne iného, musí mať napadnutie iného skutočne povahu výtržnosti, t.j. konanie závažným spôsobom narušujúce verejný pokoj a poriadok. Ako bolo vyššie uvedené formy výtržníckeho konania musia totiž narušovať občianske spoluzítie hrubo, to znamená vo zvýšenej miere, pričom nestačia menej závažné, bežné alebo obvyklé prejavy rušenia tohto spoluzítia. Predmetom ochrany tu primárne nie sú individuálne záujmy jednotlivých občanov, napr. ich zdravie, majetok, česť a pod., ale širšie poňatý komplex vzťahov, ktorými je usporiadaná koexistencia väčšej spoločnosti ľudí v nejakom mieste, okruhu. Z tejto povahy chráneného záujmu vyplýva, že ak má byť nejaké konanie považované za výtržnosť, musí sa určitým výraznejším spôsobom dotýkať verejného poriadku ako hodnoty, ktorá presahuje individuálne záujmy jednotlivcov.

Bolo nepochybne preukázané, že to bol práve obžalovaný, ktorý ako prvý fyzicky zaútočil na poškodeného. Konanie obžalovaného nepochybne spočívalo vo fyzicky násilnom prejave, ktorý vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia (tu konkrétne vo vzťahu k osobe poškodeného), možno ho hodnotiť ako dostatočne závažné konanie na to, aby narušilo verejný pokoj a poriadok a zároveň sa udialo na mieste prístupnom verejnosti. Konflikt medzi obžalovaným a poškodeným sa udial za prítomnosti troch svedkov (R. A., E. L., Ing. C. Q.). Z vykonaného dokazovania vyplýva, že samotnému útoku zo strany obžalovaného nepredchádzala nijaká slovná hádka. Obžalovaný na poškodeného zaútočil nečakane spoza rohu na medzipschodí, keď odchádzal s priateľkami z podniku Tatra Line. Motívom protiprávneho konania obžalovaného bola aj podľa názoru krajského súdu nevraživosť aj možná žiarlivosť kvôli Y. V. (družke obžalovaného), ktorá sa kamarátila a stretávala aj s poškodeným. Poškodený potvrdil, že so svedkyňou V. sa poznal, chodili spolu lyžovať, stretávali sa na káve. Bolo preukázané, že v kritický deň 13.4.2018 v podniku Tatra Line sedela s poškodeným aj Y. V., ktorá po cca 30 minútach odišla. Po jej odchode prišiel do podniku obžalovaný. Poškodený v dôsledku konania obžalovaného utrpel poranenia v oblasti tváre a hlavy: 1/ podvrtnutie v pravom čelustnom kĺbe, ktoré si nevyžadovalo odborné stomatologické vyšetrenie ani režimové opatrenia. Jednalo sa o ľahké poranenie prejavujúce sa tupšou bolestivosťou čelustného kĺbu vpravo bez poruchy funkcie pri zhrýzaní potravy. 2/ odreniny v temennej oblasti. Jednalo sa o ľahké poranenie, poškodený ním

mohol byť obmedzený po dobu 24 hodín pre lokálnu bolestivosť. 3/ stav po úraze hlavy s vegetatívnym doprovodom. Jednalo sa o jednoduché poranenie hlavy, ktoré sa prejavovalo najmä bolestivosťou a pre uvedené bolesti hlavy bol poškodený obmedzený dočasne po dobu 5-6 dní. Poškodenému obžalovaný počas konfliktu poškodil okuliare. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že obžalovaný je osoba násilnej povahy. Krajský súd z uznesenia Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši, sp. zn. 2Pv 75/15/5505 z 11.9.2015, právoplatné 11.9.2015 o schválení zmiernosti, zistil, že obžalovaný bol trestne stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., pre skutok, že dňa 1.2.2015 fyzicky napadol svoju družku Mgr. Y. V., ktorú po predchádzajúcej výmene názorov, chytil za vlasy, dal jej facku otvorenou dlaňou do tváre, triasol s ňou, pričom táto bola v šoku, následne ju pustil a po fyzickom napadnutí sa jej vyhrážal, že ju zabije a nadával jej, následne potom ako Mgr. Y. V. prešla z kúpeľne do kuchyne ju C. A. opäť chytil za vlasy a triasol s ňou, po chvíli ju pustil, taktiež sa jej slovné vyhrážal, že odíde z domu len po jeho smrti, že jej podpáli dom, čím u Mgr. Y. V. vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážanie uskutoční.

V okolnostiach danej veci všetky vyššie uvedené skutočnosti v ich súhrne umožňujú kvalifikovať protiprávne konanie obžalovaného podľa trestného práva ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Z vykonaných dôkazov bolo zároveň bezpečne zistené, že protiprávne konanie, ktorého sa obžalovaný dopustil voči poškodenému, nesie nielen všetky formálne znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ale i toho, že ide o prečin aj v intenciách odseku 2 § 10 Tr. zák. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív).

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení.

Obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdom prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pôvodné pochybnosti a ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nestáť. Ani krajský súd neuveril tvrdeniam obžalovaného, že bol ako prvý „bez slov“ napadnutý práve poškodeným a on sa len bránil. Obžalovaný podľa svojich vyjadrení považoval konflikt medzi ním a poškodeným za bezpredmetnú záležitosť a svoje fyzické napadnutie neohlásil na políciu. Naopak, poškodený predmetný fyzický útok na jeho osobu nenechal bez povšimnutia, podal na obžalovaného trestné oznámenie a jeho tvrdenia ohľadne spôsobu a okolností, za ktorých malo dôjsť ku konfliktu medzi ním a obžalovaným, boli v konaní bezpečne potvrdené aj inými dôkazmi. Bolo tiež preukázané, že obžalovaný sa už v minulosti vyhrážal poškodenému, keď mu napísal SMS-ku v tvare „nezabudol som na teba hajzlik. Určite si ťa nájdem“. Neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného, že on popisoval priebeh skutku stále rovnako a poškodený svoje výpovede menil a prispôboval aktuálnej dôkaznej situácii. Krajský súd nezistil vo výpovediach poškodeného rozporu závažnejšieho charakteru. Pokiaľ pri zdokumentovaní poranení poškodeného v lekárskejších správach boli konštatované aj zlomeniny nosových kostí (č.l. 107-spisu), resp. fraktúra nosa, stav po fraktúre nosa (č.l. 106-spisu), tieto zranenia lekári uviedli do lekárskejších správ bez akejkoľvek príčiny sa poškodeného. Poškodený sa v uvedených súvislostiach vyjadroval, že nevie, či dostal úder aj do nosa, pretože bol následkom viacerých úderov do tváre otrasený, niekoľko dní po incidente mal pri smrkaní na vreckovke krv. Znalecké dokazovanie vylúčilo akékoľvek poranenie v oblasti nosa poškodeného. Pokiaľ poškodený vo svojich výpovediach uvádzal rôzne počty úderov, že podľa jeho názoru to boli skôr päste a nie facky, uvedené nepresné vyjadrenia neoslabilí hodnovernosť výpovede poškodeného. Poškodený zároveň uviedol, že z fyzického napadnutia bol v šoku, mal v sebe adrenalin, bol otrasený, čo mohlo spôsobiť, že si nemusel pamätať presný počet úderov. Za účelom overenia vierohodnosti tvrdení poškodeného bola vykonaná previerka výpovede na mieste, ktorá tvrdenia poškodeného nevyvrátila.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov - výpovedí poškodeného T. Y. a svedkýň E. L. a R. A.. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodený a menované svedkyne presvedčivo usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť ich výpovedí. Podľa zistení krajského súdu svedkovia T. Y., E. L., R. A. nemali žiaden relevantný dôvod obžalovaného krivo obviňovať. V predmetnej veci obhajoba nepreukázala, že by svedkovia vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Prvostupňový súd dostatočne podrobne vyhodnotil aj vierohodnosť svedkov v kontexte s ďalšími dôkazmi. Uvedené priame dôkazy logicky prepájajú aj nepriame dôkazy vykonané v predmetnej veci - znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie otorinolaryngológia vypracovaný súdnym znalcom MUDr. Martinom Obtulovičom, PhD. Obžalovaného usvedčujú aj listinné dôkazy - lekárske správy o zdravotnom stave poškodeného.

Obžalovaný nepredložil súdu žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybné mohlo výrazne spochybniť dôkazy bezpečne a nepochybné preukazujúce vinu obžalovaného. V predmetnej veci obhajoba, a to ani

pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený T. Y. a svedkyne R. A. a E. L. vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku a že poškodený chcel úmyselne nepravdivými informáciami privodiť trestné stíhanie obžalovanému. Výpovede samotného obžalovaného a svedka Ing. C. Q. v okolnostiach danej veci aj krajský súd vyhodnotil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie nevinu obžalovaného.

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci správne. V nadväznosti na výsledky znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie otorinolaryngológia, odvolací súd priebeh skutkového deja v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ upravil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Súdny znalec MUDr. Martin Obtulovič PhD. v znaleckom posudku zistil ako možný mechanizmus zranení poškodeného najmenej jeden úder dlaňou slabšej až strednej intenzity, ktorý smeroval do pravej strany tváre poškodeného.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukladanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. (tzv. remízu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností), zistil, že okresný súd uložil obžalovanému zákonný peňažný trest vo výmere 300,- EUR. Zákonným podmienkam zodpovedá aj ustanovenie náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.